

L'experiment de l'horror: el cas de la morgue

Era un matí una mica fosc, semblava que anés a ploure en qualsevol moment, no hi havia gaire gent pels carrers. Als afores de la ciutat, la Victòria una jove intel·ligent i amb un aire simpàtic es disposava a començar el seu primer dia de feina, volia estudiar criminologia però acabava de sortir de l'institut i no podia finançar-se la seva carrera si no treballava abans. Havia pensat que treballar en una morgue seria una bona introducció per a ella en tot aquell món i que fer-hi d'ajudanta i veure com s'estudien els cadàvers li resultaria de gran ajuda per al seu futur. La morgue estava molt lluny de la ciutat, per aquest motiu només s'hi podia accedir en cotxe. Va aparcar el seu cotxe davant de l'edifici, que no tenia gaire bon aspecte, semblava un lloc abandonat. A l'entrada hi havia una reixa negra i dos arbres morts on reposaven desenes de corbs. La Victòria va empènyer la reixa dirigint-se cap a la porta principal i va entrar. Hi havia una mena de despatx de recepció amb un llum al damunt que feia pampallugues mentre es balancejava, les parets eren d'un gris bastant fosc amb algunes parts pelades. No semblava haver-hi ningú. La Victòria va fer dos passos una mica estranyada per l'aspecte deixat d'aquell lloc: - ¿que hi ha algú? - va cridar una mica fort perquè la sentissin. Un home va sortir d'una sala, era l'únic treballador de la morgue. L'home es deia Max i era un científic forense rondant la cinquantena. Li va explicar que últimament no se sentia amb les mateixes forces per treballar i començava a necessitar ajuda per gestionar les tasques administratives i ocupar-se d'alguns cadàvers. A la Victòria li va semblar bastant simpàtic i es van entendre de seguida. Encarregar-se dels cadàvers no li va suposar un problema i se'n va sortir prou bé per ser el primer cop que ho feia. Cap al vespre, el Max va rebre una trucada urgent, a la seva neboda se li havia espatllat el cotxe al mig de la carretera i havia d'anar a buscar-la quant abans possible. Va demanar a la Victòria que si us plau s'encarregués de ficar els cadàvers a les seves neveres corresponents i netegés una mica la morgue abans de marxar. La Victòria va acceptar de fer-li aquell favor de bon gust i sense cap mena de problema. Un cop el Max va marxar, la Victòria es va posar a fer el que se li havia demanat. Es va ficar uns auriculars amb la seva música preferida mentre guardava els cadàvers dins les neveres. Havia de reconèixer que alguns li feien una mica d'angúnia i de respecte malgrat la seva passió per aquell ofici. Tot seguit va agafar els productes de neteja i un pal de fregar i va començar a netejar mentre taral·lejava les cançons que anaven sonant als seus auriculars. De cop i volta, va veure que al costat de la sala on hi havia els difunts es trobava una porta gris mig rovellada. La Victòria que és prou curiosa va intentar obrir-la, però per a sorpresa seva no ho va aconseguir. Després d'uns quants intents forçant la porta va aconseguir obrir-la. Quan va apretar l'interruptor es va adonar que sala misteriosa estava il·luminada per una llum vermella i hi havia unes neveres de cadàvers, però semblaven no haver estat utilitzades almenys durant els últims cinc anys. Eren plenes de pols i de teranyines, fins i tot per alguns racons estaven rovellades i totalment descuidades, a la Victòria li va semblar estranya la il·luminació d'aquella sala, ¿qui posaria una llum vermella en una morgue i per que? Aquell lloc no li transmetia gaire bona impressió i va decidir tancar la porta i marxar a casa. Durant el camí de tornada es va notar una mena de mala sensació al cos que no sabia gaire com descriure. Aquella nit va sopar de mala gana i va intentar dormir sense aconseguir-ho de cap de les maneres. L'endemà seguia turmentada pel que havia vist, potser no era res de l'altre món, només una sala vella que ja no es podia utilitzar però llavors ¿perquè el Max no li havia explicat? potser amb les presses amb les que havia marxat no hi havia pensat, però tot allò li semblava bastant tètric. Es va vestir i va agafar el cotxe d'hora per no arribar tard al seu segon dia de feina. Quan va arribar el Max ja hi era, tenia bastant mal aspecte, com si no hagués dormit en tota la nit igual que la Victòria. La noia li va preguntar si estava bé, però no li va contestar, es comportava com un zombi, treballava però no xerrava amb la Victòria com el dia abans. La noia no va gosar demanar-li res sobre aquella sala que havia vist, pensava que potser el Max estava tenint un mal dia o tenia algunes preocupacions i no era necessari afegir-li'n una altra que

segurament no era més que una paranoia per part seva. El dia no era gens agradable, l'ambient era tens i estrany, en Max va marxar un cop acabada la seva feina sense ni tan sols acomiadar-se de la seva companya. A la Victòria no li va fer gaire gràcia, va pensar que el Max no era més que un maleducat que havia volgut donar bon aspecte el primer dia i que potser per allò sempre havia estat sol a la morgue. Estava tan enfadada que va decidir marxar sense acabar la feina que tenia assignada. Quan va pujar al cotxe per tornar cap a casa, no arrencava. Es va quedar uns instants intentant per totes les maneres possibles que arrenqués però no hi havia manera. Va agafar el seu telèfon intentant localitzar a algú que pogués ajudar-la, però els seus intents li van ser en va, ja que ni tan sols tenia cobertura. Es va passar dues hores donant cops al cotxe, donant voltes desesperadament i inclús amb ganes de plorar per la seva desesperació, no se li va ocórrer cap altra solució que agafar la còpia de la clau de la morgue que li havia donat el dia abans en Max i entrar almenys per resguardar-s'hi durant la nit i l'endemà ja demanaria ajuda al seu company encara que hi estigués enfadada. Es va estirar en un sofà de cuir marró que hi havia a la sala d'espera intentant agafar el són. Va aconseguir adormir-se al cap d'una estona, però al voltant de les dues de la matinada un soroll estrany la va despertar. La Victòria es va aixecar mig endormiscada i va veure com la llum del despatx de recepció pampalluguejava més intensament que el dia abans. No li va donar gaire importància fins que va començar a veure com la porta de la sala de les neveres abandonada començava a entreobrir-se sola, un calfred li va recórrer tot el cos. Va intentar respirar profundament i autoconvèncer-se que tan sols era l'aire que l'estaba obrint, ja no sabia si el que sentia era paranoia seva o la realitat. Se sentia observada com si algú estigués darrere seu respirant-li a la nuca, però quan es girava no hi havia ningú. Va pensar que potser totes aquelles paranoies provenien del poc descans que havia tingut el dia anterior i que si bevia un got d'aigua i tornava a estirar-se aconseguiria descansar com li convenia. Va tornar a adormir-se, dormia tan profundament que inclús va arribar a tenir un parell de somnis, però quan el rellotge va tocar les quatre i quart de la matinada es va tornar de despertar. Mentre dormia, havia notat com una mena de carícia i tornava a sentir-se observada. Aquell cop estava convençuda que el que estava passant no era fruit de les seves paranoies, res no era una coincidència, era una realitat. Començava a pensar que tot el que estava succeint tenia alguna cosa a veure amb la sala abandonada inclús probablement els estranys comportaments d'en Max. Se li accelerava la respiració per l'ansietat, va decidir que sortir a prendre l'aire una estona l'ajudaria a calmar-se i que de tota manera a les set arribaria en Max i li podria explicar tot el que havia passat, però es va endur una bona sorpresa quan malgrat que els seus diversos intents no va aconseguir de cap de les maneres obrir la porta. Primer el cotxe que no arrencava, després la porta que no s'obria... allò ja no tenia res de normal ni era pràcticament possible que fos una simple casualitat. Va sentir una mena de pressió al seu pit, li costava respirar i les llàgrimes li rodaven pel rostre sense cap mena de control, es va deixar caure a terra sense veure ni saber tan sols on era, tenia la vista borrosa i el seu atac d'ansietat estava agafant una magnitud tan gran que no es podia controlar. La Victòria va aconseguir calmar-se una estona més tard, no sabia quant de temps havia passat, potser hores, potser minuts, estava atrapada sense cobertura ni cotxe dins d'una morgue pràcticament desconeguda, ja que només hi portava dos dies treballant. Cada cop que hi pensava li tornaven les ganes de plorar, però volia evitar a qualsevol cost recaure en aquell atac. Va considerar que per distreure's potser seria una bona idea ficar-se a treballar una estona, va estar s'hi una estona sense arribar a concentrar-se del tot, li tremolaven les mans i seguia amb la vista borrosa. El rellotge va tocar les set, en aquella hora havia d'arribar en Max. La jove el va esperar uns minuts encara continuava neguitosa i espantada, va dirigir-se cap a la màquina de cafè, encara tenia són malgrat la seva ansietat que persistia. En va beure un parell de glops i es va notar un nus que li estremia el coll, no podia beure més, es notava sense forces com si algú li estigués xuclant l'ànima, el Max no arribava i la Victòria se sentia cada cop més cansada i nerviosa. De cop, la làmpada del vestíbul va caure a terra, estava feta trossos i els vidres de la bombeta van anar a parar per tota la sala. La Victòria va fer un bot, encara més espantada que la nit anterior tots aquells successos no tenien cap

mena de sentit. Tot seguit, es va sentir un crit punyent però no un crit d'un home o d'una dona, sinó el crit del que semblava ser un nen o una nena. La Victòria va sentir la necessitat d'anar a veure si hi havia algú, potser aquella persona estava perduda o necessitava ajuda, va pujar les escales amb la llanterna del seu mòbil a la seva mà dreta, ja que com que la llum del vestíbul s'havia trencat una gran part de la morgue estava a les fosques. A l'arribar a la planta de dalt, va picar a la porta del despatx d'en Max.-Que hi ha algú? - va preguntar amb un fil de veu tremolosa. Va esperar uns instants sense obtenir cap resposta, va agafar el pany de la porta amb la mà mullada per la suor i la va obrir lentament amb la por intensa del que pogués haver-hi allà dins. Quan la porta va ser entreoberta es va trobar amb un toll de sang, una tremolor incontrolable i li va recórrer el cos una suor freda que li feia agafar calfreds. No gosava alçar la vista per por del que pogués haver-hi, però ho havia de fer. Va mirar al nivell de la cadira del despatx i allí, asseguda, s'hi va trobar una nena que semblaria tenir al voltant de cinc anys, completament pàl·lida amb un aspecte cadavèric i uns ulls completament blancs tota coberta de sang. La Victòria va deixar anar un crit espantós, aquella nena semblava un mort vivent de fet, ho era. La nena es va aixecar a poc a poc i lentament d'una manera tètrica i aterridora. Quan va ser completament de peus, va començar a accelerar el seu pas caminant directament cap a la jove. La Victòria va ficar-se a córrer, va baixar desesperadament les escales demanant ajuda a crits. Òbviament, ningú la va sentir, va percebre en un racó de la paret un martell, el va agafar i en una pujada d'adrenalina per la por i el terror que sentia va donar cops a la finestra de l'entrada fins que va tenir suficient espai per passar. Amb les mans plenes de sang i amb alguns vidres clavats va posar-se a córrer com podia muntanya avall mirant darrere seu de tant en tant. Va veure que aquella nena ja no la perseguia. Va continuar baixant com podia durant dues hores seguides, va arribar a la vora d'una autopista i es va deixar caure de genolls a terra tota plena de sang i amb la respiració alterada i tot seguit va perdre la consciència. La Victòria es va despertar al cap d'unes hores en un llit d'hospital, amb la vista borrosa i tremolant, un policia estava a la vora del seu llit amb un bloc de notes a la seva mà esquerra esperant per interrogar-la. Ella va explicar tot el que havia vist i experimentat aquella nit en la morgue, també li va fer un parell de preguntes estranyes sobre en Max.-Que li ha passat alguna cosa a en Max? Perquè em pregunta tot això? - va demanar la Victòria desorientada.-Ho lamento molt senyoreta però no li puc donar moltes respostes, només sabem que s'ha localitzat el cos d'en Max Wilson sense vida al seu domicili aquest matí, uns veïns l'han vist penjat d'una corda a través de la finestra del seu bany. - li va contestar el policia. La Victòria es va quedar uns segons paralitzada sense poder dir ni una paraula, tampoc el coneixia tant, però el fet que hagués mort d'una manera tan tràgica després de tot el que va passar a la morgue només empitjorava el seu malson. Va passar uns dies més a l'hospital encara trasbalsada per tots els successos d'aquells últims dies que havien canviat la seva vida per sempre. Al cap d'uns dies la investigació policial es va donar per conclosa i finalitzada. La policia va trobar evidències inquietants a la sala de les neveres abandonades, inclòs material mèdic que demostrava que s'havien estat fent experiments no autoritzats. A més es va descobrir que en Max havia estat involucrat en desaparicions de nens en la zona i havia resultat ser un criminal amb obsessions mòrbides i perilloses. Pel que fa a la nena misteriosa que havia perseguit a la Victòria, es va descobrir que es tractava d'una de les víctimes d'en Max, una nena que havia estat raptada i sotmesa a experiments horribles i absolutament traumàtics a la sala misteriosa de la morgue. La pobre nena va ser alliberada per la policia uns dies més tard quan van entrar a la morgue per dur a terme unes investigacions, però les seqüeles dels abusos i tortures que havia patit es veien reflectides en el seu físic i el seu comportament d'una manera irreversible. Després d'aquell cas traumàtic es va decidir esfondrar la morgue i construir-ne una de nova. La Victòria malgrat que aquella experiència aterridora va decidir continuar amb el seu somni d'estudiar criminologia i es va convertir en una de les inspectores més eficients de la zona i va demostrar la seva valentia enmig de les adversitats.